

APPENDIX *

EX OPERIBUS LITURGICIS R. D. ROMSEE.

ad calcem Tomi I,

DE DEFECTIBUS MAGIS COMMUNIBUS IN CELEBRATIONE MISSÆ.

I. Qui levi ex causa Missam prætermittunt, aut qui raro per annum celebrant. Hic neglectus multiplici bono obest; nam, ut ait Auctor Imitationis Christi Lib. 4. cap. 2. *Quando Sacerdos devote celebrat, Deum honorat, Angelos laetificat, Ecclesiam edificat, vivos adjuvat, defunctis requiem præstat, et sese omnium bonorum participem efficit.*

II. Qui absque debitisi et piis præparationibus, licet ex præviis occupationibus pleni forsan dissipatione, ad Aram accedere non dubitant. Ad hos Sapiens: *Ante orationem præpara animam tuam, et noli esse quasi homo, qui tentat Deum.*

III. Qui paramentis laceris et linteis sordidis ad Missam utuntur, qui iisdem paramentis indecenter et incomposite se accingunt, qui eadem induentes, vel iisdem induiti, vanis et inutilibus colloquiis se occupant, qui preces, dum induuntur, præscriptas negligunt, vel absque attentione eas recitant.

* Utilissimum erit hanc appendicem sèpius legere, ne malæ consuetudines in celebratione Divinorum Mysteriorum contrahantur.

IV. Qui una tantum manu Calicem portant, ei non imposita dextera, et qui sub Missa Pallam e Calice in Altare non deponunt sed potius projiciunt.

V. Qui alternatim cum Ministro recitantes, præ nimia festinatione finem responsi non expectant.

VI. Qui dicturi *Oremus* ante Collectas, prævie manus non jungunt, vel qui post earum extensionem illas denuo non conjungunt, antequam incipiunt Orationem. Item qui sub conclusione Collectarum accelerationis causa vertunt folia Missalis, ante responsum *Amen* a Ministro.

VII. Qui conversi infra Missam ad populum a tergo Altari innituntur, vel qui adstantes oculis attingunt. Hæc libertas est admodum scandalosa, et magnæ dissipationis argumentum.

VIII. Qui inclinati vel Altare osculantes antequam flectant, vel se ad populum convertunt, prius non se corpore et capite erigunt, quam incipiunt flectere vel ad populum se convertere.

IX. Qui flectentes sub *Et Homo factus est*, vel ante et post elevationem Specierum, caput inclinant infra genuflexionem. Idem dic de iis, qui ante initium Missæ, et post illius finem, facta ad gradus Altaris genuflexione seu profunda corporis inclinatione, erecti, capitis inflexione Crucem denuo salutant.

X. Qui se signantes non apponunt manum sinistram ad corpus, et extremitate dexteræ frontem, pectus et utrumque humerum physice non tangunt. Errant quoque qui, dum signant Oblata, nullam Crucem delineant, sed insulsa et ridicula manus varicatione signum cuiusdam rotæ exhibent, quam *S. Vincentius Ferrerius* « circulum diaboli » appellat.

XI. Qui non servant tempus et locum ad legendum, vel ad ritus exercendos, v. g. qui dicunt *Kyrie eleison* in itinere, et antequam ad medium Altaris pervenerint, qui Cruces formant non præcise sub

verbis iis respondentibus. Qui dicunt *Unde et memor*, antequam ab ultima adoratione Calicis se exere-
rint. Qui recitant Communionem in medio Altaris.

XII. Qui absque ullo religionis apparatu, imo et cum gravi fidelium offensione, ita præcipitanter in-
cedunt, et ad Altare se movent, ut malo spiritu agi-
tari videantur. Qui ita festinanter genuflectunt, ut
actum derisionis potius quam adorationis exercere
videantur. Et qui ita velociter signant Oblata, ut
credantur muscas a Speciebus abigere, et non ritum
sacrum agere.

XIII. Qui stantes ad Altare, vel incedentes aut
genuflectentes, corpus et caput continuo contorquent.
Qui extra casum gravis incommodi seu impossibili-
tatis moralis, ad formandas genuflexiones, genu
usque ad terram non deprimit. Et qui incedentes,
intra Altare, latus totaliter ad illud non vertunt se
quasi moventes cancerorum more.

XIV. Qui Altare non osculantur in medio, sed ad
latus Hostiæ.

XV. Qui alta voce proferunt utrumque *Memento*,
et verba Consecrationis tali, ut audiantur a circum-
stantibus.

XVI. Qui totum Sacrificii cursum alta voce legunt,
aut tam submissa, ut ea, quæ alta voce proferri de-
bent, non audiantur a proxime circumstantibus.

XVII. Qui verba Consecrationis pronuntiant ma-
gno nisu, aspiratione grandi, et moram inter illa po-
nendo.

XVIII. Qui sub utraque Consecratione et *Domine non sum dignus*, pedem dextrum extendunt ultra
sinistrum.

XIX. Qui sacras Species non elevant ultra caput.
Qui in illas, dum elevantur et deponuntur, oculos
non intendent continuo. Qui elevantes Hostiam ma-
nus disjungunt, et qui Hostiam et Calicem non ele-

vent linea recta intra corporale, sed ad verticem ca-
pitis illa declinant.

XX. Qui sic continuante ter dicunt *Domine, non sum dignus*, ut necessario omittant verba sequentia *ut intres etc.* vel qui sub hac Oratione brachio indecen-
ter Altari innixo, corpus contorquent versus cornu
Epistola.

XXI. Qui ceremonias fingunt; v. g. qui immediate
antequam se signent, Missam incepturn, anteriorem
partem casulae elevant et deosculantur.

XXII. Qui ab Altari recedentes devote non recitant
Canticum *Benedicite omnia opera*, et alias preces illi
substituant aperte contra Rubricam.

XXIII. Qui festinanter et incomposite deponunt
sacras vestes, quique statim, et absque recollectione
per medium ad minus quadrantis, ad fabulas, risus
vel negotia mundana se convertunt.

XXIV. Qui infra Missam solemnem sedentes, cru-
ra complicant, seu qui non tenent pedes decenter
juxta se invicem positos.

XXV. Tandem qui ultra medietatem unius horæ
Missam communem protrahunt, non sine fastidio
populi adstantis; vel (et hi longe turpis peccant)
qui non insumunt tertiam saltem partem unius ho-
ræ, ad celebrandam Missam licet brevissimam.

*His notatis de defectibus in celebratione Missæ com-
mitti solitis, ita pergit citatus Auctor: Cum præcipita-
tio in Missarum celebratione sit admodum proh
dolor! frequens et ordinaria, hujus mali sub sole
pessimi, causæ et remedia breviter hic requirantur.*

Prima causa: est ignorantia crassa et damnabilis
sacerorum Rituum et significationis eorum, in qua
multi vivunt et usque in finem insordescunt: unde
fit, ut viles habeant cæremonias Ecclesiæ, ipsumque
Altaris Mysterium indigne pertractent.

Secunda causa est vita mundana, qua terræ ag-

glutinati, negotiis sacerularibus distracti et pleni
creaturis, a rerum cœlestium sapore impediuntur :
homo quippe animalis non percipit ea, quæ Dei sunt.
Tertia causa est defectus veræ et vivæ fidei circa
Sacramentum Corporis et Sanguinis Jesu-Christi ;
si enim lumine fidei Sacerdotes in manibus suis vi-
derent supremam Dei Majestatem, profecto timore
concussi ab omni festinatione et neglectu efficaciter
retraherentur.

Quarta causa est inconsideratio et profunda obli-
vio maledictionum horrendarum, quas Deus irreligiosis et impiis continuo intentat : *Fili Heli*, inquit
I Reg. cap. 2. *fili Belial nescientes Dominum, neque
officium Sacerdotum ad populum.* Et Jerem. XLVIII.
Maledictus dicitur omnis, qui facit opus Dei negligenter. Utque in vanum loqui non videatur, Deut.
XXVIII legitur : *Quod si audire nolueris vocem Do-
mini Dei tui ut custodias et facias omnia mandata ejus
et cæmonias, quas ego præcipio tibi hodie, venient
super te omnes maledictiones istæ et apprehendent te.*
In remedium hujus mali exitiosi, et scandalosi nimis,
veniunt sequentia.

I. Fervens et constans applicatio ; tum ut sacra-
rum cæmoniarum scientia acquiratur, tum ut ea-
rundem sensus et rationes capiantur.

II. Perfecta cordis ab affectibus humanis purga-
tio ; nam qui de mundo est, necessario cogitat que
mundi sunt, et qui de Deo est que sunt Dei.

III. Ante Missam seria meditatio realis Christi Do-
mini in Eucharistia præsentia et professio explicita
illius veritatis, quæ sub ipsa Sacrificii actione menti
impressa maneat.

IV. Tandem frequens apprehensio maledictionum
divinarum, de quibus supra, et poenarum, quibus
Deus sub veteri Testamento de minimis contra reli-

gionem peccatis vindictam quæsivit. Oza quippe ob
irreverentiam quamdam erga Arcam Fœderis morte
a Deo percussus est ; Nadab et Abiud, filii Aaron,
ob adhibitum in thuribulis ignem profanum, igne
consumuntur, et Deus, I. Reg. Cap. VI. percussit de
viris Bethsamitibus, eo quod curiose vidissent Arcam
Domini, de populo septuaginta viros, et quinquaginta
millia plebis. Quam igitur horrendum est Sacerdotes
irreligiosos incidere in manus Dei viventis !

Hymni

Sanctissimi Sacramenti.

Pange lingua gloriosi
Corporis mysterium,
Sanguinisque pretiosi
Quem in mundi premium
Fructus ventris generosi
Rex effudit gentium.
Quarto
Vix males Nobis datus, nobis natus
Ex intacta Virgine,
Et in mundo conversatus,
Sparsus verbi semine,
Sui moras incolatus
Miro clausit ordine.
In supremæ nocte cœnæ
Recumbens cum fratribus,
Observata lege plene
Cibis in legalibus,
Cibum turbæ duodenæ
Se dat suis manibus.
Verbum caro, panem verum
Verbo carnem efficit;
Fitque sanguis Christi merum,
Et si sensus deficit,
Ad firmandum cor sincerum
Sola fides sufficit.
Tantum ergo Sacramentum
Veneremur cernui:
Et antiquum documentum
Novo cedat ritui:
Præstet fides supplementum
Sensuum defectui.
Genitori, Genitoque
Laus et jubilatio,

Salus, honor, virtus quoque
Sit et benedictio:
Procedenti ab utroque
Compar sit laudatio.
Amen.

Sacris solemniis juncta sint gaudia.
Et ex præcordiis sonent præconia;
Recedant vetera, nova sint omnia
Corda, voces, et opera.
Noctis recolitur ecœna novissima,
Qua Christus creditur agnum et azyma
Dedisse fratribus, juxta legitima
Priscis induita patribus.
Post agnum typicum, expletis epulis,
Corpus Dominicum datum discipulis,
Sic totum omnibus, quod totum singulis,
Ejus fatemur manibus.
Dedit fragilibus Corporis fæculum,
Dedit et tristibus Sanguinis poculum,
Dicens, Accipite quod trado vasculum,
Omnes ex eo bibite.
Sic sacrificium istud instituit,
Cujus officium committi voluit
Solis Presbyteris, quibus sic congruit
Ut sumat, et dent ceteris.
Panis Angelicus fit panis hominum;
Dat panis celicus figuris terminum;
O res mirabilis, manducat Dominum
Pauper servus, et humiliis.
Te trina Deitas, unaque poscimus,
Sic nos tu visita, sicut te colimus:
Per tuas semitas duc nos quo tendimus,
Ad lucem, quam inhabitas. Amen.

Verbum supernum prodiens,
Nec Patris linquens dexteram,
Ad opus suum exiens,
Venit ad vitæ vesperam.
In mortem a discipulo
Suis tradendus æmulis,
Præius in vitæ ferculo
Se tradidit discipulis.
Quibus sub bina specie
Carnem dedit et sanguinem
Ut duplicit substantia
Totum cibaret hominem.
Se nascens dedit solum,
Convescens in edulium,
Se moriens in pretium,
Se regnans dat in præmium.
O salutaris Hostia,
Quæ cœli pandis ostium !
Bella premunt hostilia,
Da robur, fer auxilium.
Uni Trinoque Domino
Sit sempiterna gloria ;
Qui vitam sine termino
Nobis donet in patria.
Amen.

Sequentia.

Lauda Sion Salvatorem, lauda ducem et pastorem,
in hymnis et canticis.
Quantum potes, tantum aude : quia major omni
laude, nec laudare sufficiis.
Laudis thema specialis, panis vivus et vitalis ho-
die proponitur.
Quem in sacræ mensa coenæ, turbæ fratrum duo-
densæ datum non ambigitur.

Sit laus plena, sit sonora, sit jucunda, sit decora
mentis jubilatio.

Dies enim solemnis agitur, in qua mensæ prima
recolitur hujus institutio.

In hac mensa novi Regis, novum Pascha novæ le-
gis, Phase vetus terminat.

Vetustatem novitas, nubram fugat veritas, noc-
tem lux eliminat.

Quod in cena Christus gessit, faciendum hoc ex-
pressit in sui memoriam.

Docti sacris institutis, panem, vinum in salutis
consecramus hostiam.

Dogma datur Christianis, quod in carnem transit
panis, et vinum in sanguinem.

Quod non capis, quod non vides, animosa firmat
fides, preter rerum ordinem.

Sub diversis speciebus, signis tantum, et non re-
bus, latent res eximiae.

Caro cibus, sanguis potus, manet tamen Christus
totus sub utraque specie.

A sumente non concisus, non confractus, non di-
visus, integer accipitur.

Sumit unus, sumunt mille : quantum isti, tan-
tum ille : nec sumptus consumitur.

Sumunt boni, sumunt mali ; sorte tamen inæqua-
li, vitæ, vel interitus.

Mors est malis, vita bonis : vide paris sumptionis,
quam sit dispar exitus.

Fracto demum Sacramento, ne vacilles, sed memen-
to, tantum esse sub fragmanto, quantum tota tegitur.

Nulla rei fit scissura, signi tantum fit fractura :
qua nec status, nec statura signati minuitur.

Ecce panis Angelorum, factus cibus viatorum :
vere panis filiorum, non mittendus canibus.

In figuris præsignatur, cum Isaac immolatur :
agnus paschæ deputatur, datur manna patribus.

Bone pastor, panis vere, Jesu, nostri miserere :
tu nos pasce, nos tuere : tu nos bona fac videre in
terra viventium.

Tu, qui cuncta scis et vales, qui nos pascis, hic
mortales : tuos ibi commensales, cohaeredes, et so-
dales, fac sanctorum civium. Amen. Alleluia.

— 332 —
Bone pastor, panis vere, Jesu, nostri miserere :
tu nos pasce, nos tuere : tu nos bona fac videre in
terra viventium.
Tu, qui cuncta scis et vales, qui nos pascis, hic
mortales : tuos ibi commensales, cohaeredes, et so-
dales, fac sanctorum civium. Amen. Alleluia.

Hice mi confusión gral. en el Oficio
de la Cruz del Sagro Cor. de Jesús con el P. P.
Leónidas Pérez el viernes 17 de Septiembre de 1909
en los Santos Ejercicios para mi consagración
episcopal.

MECHLINE, — H. DESSAIN.
+ Emeturio, Ob. E. de León.

2
2
4